

Sygn. akt: I C 2111/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: Marta Kobylińska

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **M. K. (1) i M. K. (2)**

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 10 lipca 2013 r. wydany przez

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie

sygn. akt: I Nc 5037/13, w stosunku do pozwanych M. K. (1) i M. K. (2), z zaznaczeniem, że ich odpowiedzialność jest solidarna z pozwanymi I. K. (1) i K. K., co do których nakaz zapłaty z dnia 10 lipca 2013 r. stał się prawomocny.

Sygn. akt: I C 2111/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 02 lipca 2013 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych I. K. (1), M. K. (1), M. K. (2) i K. K. kwoty 33.871,25 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 10 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie wydał nakaz zapłaty w sprawie sygn. akt I Nc 5037/13, w którym nakazał pozwanym, aby zapłacili na rzecz powódki kwotę 33.871,25 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.841,00 złotych tytułem kosztów procesu. W dniu 22 sierpnia 2013 roku przedmiotowy nakaz zapłaty stał się prawomocny w stosunku do I. K. (1) i K. K..

W zarzutach od wydanego nakazu zapłaty pozwani M. K. (1) i M. K. (2) wniesli o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zarzuty powódka wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 28 stycznia 2011 roku między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (jako Finansującym) a I. K. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w R. (jako

Korzystającym), została zawarta umowa leasingu numer (...), zgodnie z którą finansujący oddał korzystającemu do używania i pobierania pożytków na czas oznaczony w umowie i na zasadach określonych w Ogólnych Warunkach Leasingu (...), stanowiących integralną część przedmiotowej umowy (załącznik do umowy numer (...)), wybrane przez korzystającego przedmioty leasingu, w zamian za opłaty leasingowe (raty), których wysokość i termin płatności został określony w harmonogramie spłat, zaś korzystający przyjął od finansującego przedmioty leasingu do odpłatnego używania i pobierania pożytków zgodnie z umową i Ogólnymi Warunkami Leasingu oraz zobowiązał się do uiszczania wynagrodzenia pieniężnego w ratach uzgodnionych przez strony umowy. Przedmiotami leasingu były maszyny szwalnicze w ilości czterech sztuk oraz jeden overlok, a czas trwania leasingu został określony na 48 miesięcy (umowa leasingu wraz z załącznikami – k. 33-43).

Jednocześnie z umową leasingu, również w dniu 28 stycznia 2011 roku, między M. K. (1), jako warunkowo korzystającym, a I. K. (1), jako korzystającym oraz (...) sp. z o.o. w W., jako finansującym, zawarta została umowa warunkowego przejęcia praw i obowiązków, zgodnie z którą w przypadku, w którym korzystający będzie zalegał z zapłatą co najmniej dwóch rat leasingowych i pomimo pisemnego wezwania do zapłaty od finansującego nie ureguluje należności w wyznaczonym terminie w tym wezwaniu, warunkowo korzystający, pod warunkiem otrzymania od finansującego zawiadomienia o wejściu w prawa i obowiązki oraz poczynszy od dnia jego otrzymania, przejmie automatycznie prawa i obowiązki korzystającego wynikające z umowy leasingu. Z treści § 2 umowy warunkowego przejęcia praw i obowiązków wynikało, że skierowanie zawiadomienia do warunkowo korzystającego jest uprawnieniem, nie zaś obowiązkiem finansującego (umowa – k. 155-158).

W celu zabezpieczenia roszczeń (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. I. K. (1) wystawiła weksel własny in blanco, który opatrzyła swoim podpisem i który został poręczony przez M. K. (1), M. K. (2) i K. K. (weksel – k. 3).

Przy zawarciu umowy sporządzona została również deklaracja wekslowa, w której I. K. (1), jako wystawca weksla własnego in blanco, upoważniła (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do uzupełnienia powyższego weksla in blanco na łączną kwotę 111.979,59 złotych w przypadku nieuiszczenia przez nią w terminie jakiegokolwiek należności wobec finansującego, a wynikającej z umowy leasingu numer (...). Ponadto, I. K. (1) upoważniła (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do opatrzenia przedmiotowego weksla klauzulą „bez protestu” (deklaracja wekslowa – k. 4).

Z uwagi na zaprzestanie uiszczania rat leasingowych przez korzystającego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., pismem z dnia 06 lipca 2012 roku wezwała I. K. (1) do zapłaty zaległych należności w terminie do dnia 16 lipca 2012 roku, informując jednocześnie, że w przypadku braku wpłaty łącząca strony umowa leasingu numer PW (...) z dnia 28 stycznia 2011 roku zostanie wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przez finansującego (pismo – k. 118).

Pismem z dnia 17 lipca 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. poinformowała I. K. (1) o rozwiązaniu umowy leasingu z dnia 28 stycznia 2011 roku ze skutkiem natychmiastowym, wzywając ją jednocześnie do uiszczenia zaległych rat leasingowych oraz innych należności, wynikających z umowy, w łącznej kwocie 66.245,50 złotych oraz do bezzwłocznego zwrotu przedmiotu leasingu w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma (pismo – k. 120).

I. K. (1) nie zwróciła maszyn będących przedmiotem leasingu w terminie i miejscu wskazanym przez finansującego. Przedmioty leasingu zostały odebrane od korzystającego za pośrednictwem firmy windykacyjnej w dniu 07 listopada 2012 roku (protokoły zdawczo-odbiorcze – k. 122-126).

Po rozwiązaniu umowy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonała rozliczenia przedmiotowej umowy, ustalając wysokość zaległych należności na kwotę 33.871,25 złotych (rozliczenie – k. 128, faktury VAT – k. 145-153). Wskazana kwota obejmowała:

- kwotę 8.849,81 złotych z tytułu nieuiszczonych rat leasingowych, wymagalnych do dnia zakończenia umowy, wynikających z harmonogramu opłat,
- kwotę 11.484,52 złotych z tytułu dyskonta pozostałego do wpłaty po wypowiedzeniu umowy leasingu,
- kwotę 3.920,03 złotych z tytułu odsetek,
- kwotę 2.000,00 złotych z tytułu poniesionych kosztów windykacji oraz
- kwotę 7.616,89 złotych z tytułu kary umownej za niezwrócenie przedmiotów leasingu.

Z uwagi na niewywiązanie się przez korzystającego ze zobowiązań wynikających z umowy leasingu nr (...) z dnia 28 stycznia 2011 roku, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wypełniła weksel in blanco wystawiony przez I. K. (1) a poręczony przez M. K. (1), M. K. (2) i K. K., a następnie pismem z dnia 03 czerwca 2013 roku wezwała wystawcę weksla oraz poręczycieli do zapłaty należności w łącznej kwocie 33.871,25 złotych, na którą został wypełniony weksel, w terminie do dnia 14 czerwca 2013 roku (wezwania – k. 5-8).

I. K. (1), M. K. (1), M. K. (2) i K. K. nie wykupili przedmiotowego weksla w terminie wyznaczonym przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt sprawy a wymienionych wyżej dokumentów, których autentyczność, w świetle rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Ponadto, stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka P. M. (k. 191) oraz zeznania pozwanego M. K. (1) (k. 223-224), uznając je za wiarygodne, gdyż były one zbieżne z treścią dokumentów dołączonych do akt.

Sąd zważył, co następuje.

Zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny (akauzalny), a zatem niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego wystawienie. Posiadacz weksla może wytoczyć na jego podstawie powództwo przeciwko wszystkim dłużnikom wekslowym, także poręczycielowi, chociażby nie zawarł z nimi żadnej umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 1997 roku, I ACr 1/97, Apel.-Lub. 1997, nr 3, poz. 12). W tak rygorystycznej formie przejawia się bowiem istota zobowiązania wekslowego obwarowana zasadą surowości materialnej i formalnej zobowiązania wekslowego.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należało, że zgodnie z treścią przepisu art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe

(Dz.U. Nr 37, poz. 282 ze zm.) poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny, z wyjątkiem wady formalnej. Poręczyciel wekslowy, który zapłacił należność wynikającą z weksla, nabywa prawa wynikające z weksla przeciw osobie, za którą poręczył i przeciw tym, którzy wobec tej osoby odpowiadają z weksla. Z treści wskazanego przepisu wynikało, że odpowiedzialność poręczyciela wekslowego zależy od tych samych przesłanek, co odpowiedzialność osoby, za którą poręczył. Ponadto, treść jego zobowiązania jest taka sama jak treść zobowiązania osoby, za którą poręczył.

Przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym dłużnik wekslowy oraz poręczyciel mogą podnosić zarówno zarzuty dotyczące weksla, jak również dotyczące stosunku podstawowego, dla którego zabezpieczenia weksel został wystawiony. Oczywiście jest, że weksel in blanco jedynie zabezpiecza wierzytelność cywilną, przeto dłużnikowi oraz poręczycielowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 31 maja 2001 roku, V CKN 264/00); po wniesieniu bowiem zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 roku, I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124).

W przedmiotowej sprawie pozwani skierowali przeciwko wekslowi zarzut jego wypełnienia niezgodnie z deklaracją wekslową. Podnosili bowiem, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wypełniła weksel wystawiony przez I. K. (1) in blanco i poręczony między innymi przez pozwanych na niewłaściwą kwotę, nieodpowiadającą rzeczywistej wysokości zobowiązań dłużnika wobec powódki.

M. K. (1) i M. K. (2) zakwestionowali w szczególności wysokość kwoty stanowiącej zaległość z tytułu przyszłych rat leasingowych, wskazując, że została błędnie wyliczona przez powódkę, gdyż finansujący zaniżył wartość przedmiotów leasingu. Ponadto, pozwani podnieśli również zarzut braku wykonania zobowiązania zgodnie z jego treścią i celem oraz zwyczajami poprzez zaniechanie współpracy z dłużnikami.

Z twierdzeniami przedstawionymi przez pozwanych nie sposób się zgodzić. Jak wynikało z treści deklaracji wekslowej I. K. (1) upoważniła powódkę do uzupełnienia weksla in blanco w każdym czasie klauzulą „bez protestu” oraz kwotą odpowiadającą wysokości jego zobowiązań, wynikających z łączącej strony umowy oraz do opatrzenia weksla datą płatności według swego uznania, w przypadku niewykonania przez pozwanego w terminie zobowiązań wobec powódki.

Ponadto, jak wynikało z § 7 ust. 1 (...) stanowiących integralną część umowy łączącej strony, korzystający (pozwany) zobowiązywał się do zapłaty rat leasingowych bez dodatkowych wezwań, w wysokości i w terminach określonych w załączniku nr 2 do umowy leasingu. Natomiast, zgodnie z brzmieniem § 16 ust. 3a (...), finansujący ma prawo wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty leasingowej, po bezskutecznym upływie wyznaczonego korzystającemu przez finansującego na piśmie dodatkowego terminu do zapłaty, nie krótszego niż 7 dni kalendarzowych.

Stosownie zaś do treści § 18 ust. 1a (...) w przypadku wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy leasingu wpłacone raty leasingowe i inne świadczenia korzystającego wynikające z umowy nie podlegają zwrotowi, a finansujący może dochodzić od korzystającego wszystkich niezapłaconych zobowiązań wymagalnych do dnia wypowiedzenia umowy, w tym w szczególności zaległych rat leasingowych, odsetek za opóźnienie w zapłacie rat i innych zobowiązań pieniężnych korzystającego, innych wymagalnych świadczeń obciążających korzystającego i kosztów, które zgodnie z umową leasingu ponosi korzystający. Ponadto, z tytułu opóźnienia w zapłacie rat leasingowych oraz innych świadczeń pieniężnych z umowy leasingu, korzystający zobowiązany był do zapłaty odsetek ustawowych naliczanych od dnia następnego po dacie wymagalności zobowiązania korzystającego do dnia wpływu środków pieniężnych na rachunek finansującego

(§ 7 ust. 6 (...)), przy czym faktury dotyczące wskazanych opłat wystawiane były w oparciu o obowiązującą u powódki Tabelę Opłat i Prowizji umieszczoną na stronie internetowej powódki (§ 15 ust. 3 (...)).

Z powyższego wynikało, że finansujący uprawniony był do żądania zapłaty zaległych rat leasingowych łącznie z odsetkami, innych należności wynikających z umowy, a nadto pozostałych rat leasingowych należnych za cały okres umowy leasingu. W tym celu finansujący mógł, po rozwiązaniu umowy w trybie natychmiastowym i zażądaniu zwrotu przedmiotów leasingu, od razu wezwać korzystającego do zapłaty wszelkich należności z tej umowy wynikających, pomniejszonych o dyskonto lub też mógł przejąć przedmioty leasingu od korzystającego, a następnie przystąpić do ich sprzedaży osobie trzeciej lub oddania ich takiej osobie w leasing. Następnie, po otrzymaniu ceny sprzedaży przedmiotów leasingu od jego nabywcy lub po odliczeniu wartości początkowej przedmiotów przekazanych osobie trzeciej w leasing, finansujący mógł wezwać korzystającego do zapłaty różnicy pomiędzy tą ceną a sumą należnych mu kwot od korzystającego wynikających z umowy leasingu, pomniejszonych o dyskonto.

Pozwana I. K. (1) nie wywiązała się z umowy leasingu zawartej z powódką w zakresie dotyczącym terminowego płacenia rat leasingowych, zgodnie z harmonogramem spłat stanowiącym załącznik do przedmiotowej umowy.

Niewykonanie tego zobowiązania było bezpośrednią przyczyną rozwiązania przez powódkę umowy z I. K. (1) w trybie natychmiastowym i stanowiło, zgodnie z § 18 ust. 1a (...), przesłankę powstania po stronie korzystającego obowiązku zapłaty zaległych rat leasingowych w łącznej kwocie 8.849,81 złotych, a także innych należności wynikających z umowy leasingu, tj. kwoty 2.000,00 złotych z tytułu kosztów postępowania windykacyjnego, kwoty 7.616,89 złotych z tytułu kary umownej za niezwrócenie przedmiotu leasingu w terminie oraz kwoty

11.484,52 złotych tytułem pozostałych rat leasingowych pomniejszonych o wartość ceny sprzedaży przedmiotów leasingu osobie trzeciej, a także kwoty 3.920,03 złotych stanowiącej łączną kwotę odsetek od należności z tytułu niezapłaconych faktur i not obciążeniowych, od sumy wartości resztowej, od kwoty wynikającej z przedterminowego rozliczenia umowy oraz od sumy dyskonta do wypłaty z tytułu wypowiedzenia umowy.

Odnosnie do zarzutu pozwanych dotyczącego błędnego rozliczenia przez powódkę korzyści uzyskanych z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu i zaniżenie wartości przedmiotów leasingu przy dokonywaniu przedmiotowego rozliczenia, wskazać należało, że zarzut ten był całkiem bezpodstawny.

Jak wynika bowiem z treści przepisu art. 709¹⁵ k.c., w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Należy przy tym wskazać, że przez korzyści wymienione w tym przepisie rozumieć należy nie tylko zdyskontowanie przyszłych rat leasingowych pozostałych do zakończenia umowy, ale też sprzedaż czy też inne zagospodarowanie przedmiotów leasingu zwróconych finansującemu na skutek rozwiązania umowy. W przypadku sprzedaży przedmiotów leasingu, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, korzyść stanowić będzie cena sprzedaży przedmiotu leasingu. Nadto, jak wynikało z treści

§ 18 ust. 1b (...), w przypadku wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy leasingu finansujący mógł dochodzić od korzystającego odszkodowania w wysokości stanowiącej sumę wartości zdyskontowanej i wartości resztowej, przy czym finansujący mógł pomniejszyć odszkodowanie o wartość przedmiotu leasingu w przypadku, w którym zostaną spełnione następujące warunki: korzystający, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od daty wypowiedzenia, zapłaci wszystkie zobowiązania wynikające z umowy leasingu wymagalne do dnia wypowiedzenia umowy, korzystający zwróci przedmiot leasingu w terminie i miejscu wskazanym przez finansującego, finansujący dokona sprzedaży przedmiotu leasingu w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty zwrotu przedmiotu leasingu przez korzystającego.

Jak wynikało z rozliczenia umowy leasingu nr (...) z dnia 28 stycznia 2011 roku, na dzień wypowiedzenia umowy korzystającemu pozostało do zapłaty 30 rat leasingowych, których łączna wartość, po zdyskontowaniu, wyniosła 51.920,68 złotych. Do wskazanej kwoty powódka doliczyła tzw. wartość resztową w wysokości 5.563,84 złotych wyliczoną w oparciu o § 2 ust. 6 (...). Następnie, tak uzyskana kwota w wysokości 57.484,52 złotych została przez powódkę pomniejszona o kwotę 46.000,00 złotych stanowiącą wartość uzyskaną ze sprzedaży przedmiotów leasingu po wypowiedzeniu umowy I. K. (1). Zatem do zapłaty przez pozwanych oraz przez I. K. (1) i K. K. z tytułu dyskonta pozostałego do zapłaty wskutek wypowiedzenia umowy, pozostała kwota 11.484,52 złotych i takiej właśnie kwoty, tytułem pozostałych do zapłaty rat leasingowych, domagała się powódka w pozwie.

Wskazać w tym miejscu należało, że zupełnie nietrafny i pozbawiony podstaw był zarzut strony pozwanej dotyczący zaniżenia przez powódkę wartości przedmiotów leasingu, a w konsekwencji błędnego rozliczenia umowy i wypełnienie weksla in blanco wystawionego przez I. K. (2) i poręczonego przez K. K., M. K. (2) i M. K. (1), na kwotę nieodpowiadającą sumie zobowiązań korzystającego wobec powódki. Podkreślić w tym miejscu należało, że wszystkie przedmioty leasingu objęte umową

z dnia 28 stycznia 2011 roku przed dokonaniem ich sprzedaży przez mLeasing sp. z o.o. w W. zostały wycenione przez biegłych rzeczoznawców z zakresu wyceny maszyn i urządzeń ze Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego (...) sp. z o.o. w P..

Jak wynikało z dokumentów w postaci ww. wycen wartości maszyn, każda z nich uwzględniała ceny na rynku urządzeń nowych lub porównywalnych, współczynnik nowoczesności konstrukcji, oszacowanie stopnia zużycia

technicznego, oszacowanie stopnia zużycia zewnętrznego oraz współczynnik podatności rynkowej. Nie sposób zatem uznać za zasadne twierdzeń pozwanych, jakoby przy dokonywaniu rozliczenia umowy leasingu przez powódkę doszło do zaniżenia wartości przedmiotów leasingu, bowiem z ww. dokumentów jasno wynikało, że wyceny maszyn będących przedmiotem leasingu zostały dokonane w oparciu o ich ceny rynkowe. Sygnalizowany przez pełnomocnika pozwanych wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność wyceny ww. przedmiotów leasingu /k. 26/, był zatem oczywiście niezasadny, gdyż rozstrzygającą była w tym przypadku cena transakcyjna uzyskana ze sprzedaży maszyn, zaś ich wycena nie budziła wątpliwości.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zasadności obciążenia pozwanych przez powódkę kosztami postępowania windykacyjnego wskazać należało, że jak wynikało z § 17 ust. 1 (...), z dniem wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy leasingu korzystający zobowiązany był niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od daty pisemnego żądania finansującego, na własny koszt i ryzyko zwrócić przedmioty leasingu wraz ze wszystkimi dokumentami, instrukcjami obsługi i kompletnym wyposażeniem fabrycznym w miejscu wskazanym przez finansującego. W przypadku zaś niezwrócenia przez korzystającego przedmiotu leasingu w ww. terminie finansujący mógł dokonać odbioru przedmiotu leasingu na koszt korzystającego. W takim przypadku korzystający zobowiązany był do zwrotu finansującemu wszelkich kosztów związanych z odbiorem przedmiotu leasingu w terminie 7 dni od daty wezwania przez finansującego (§ 17 ust. 4 (...)). Sąd zważył, że wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu zostało wysłane do I. K. (1) w piśmie z dnia 17 lipca 2013 roku, w którym wyraźnie zostało wskazane, że przedmioty leasingu w postaci overloka i czterech maszyn szwalniczych winny zostać zwrócone w terminie 14 dni od daty otrzymania przedmiotowego pisma oraz że wskazane maszyny wraz z pełnym wyposażeniem fabrycznym i dokumentacją należy odstawić do firmy (...) sp. z o. o. przy ulicy (...) w J. k. R.. Przedmiotowe pismo, zawierające wezwanie do zwrotu przedmiotów leasingu, I. K. (1) odebrała w dniu 19 lipca 2012 roku, a zatem 14-dniowy termin do zwrotu maszyn będących przedmiotem umowy leasingu upłynął w dniu 02 sierpnia 2012 roku. W tym terminie I. K. (1) nie dokonała zwrotu przedmiotów leasingu, które zostały odebrane przez finansującego za pośrednictwem firmy windykacyjnej dopiero w dniu 07 listopada 2012 roku. Zatem nie sposób uznać, że pozwana wykonała swoje zobowiązanie w sposób należyty wobec powódki wynikające z umowy leasingu łączącej strony. Jak wynikało w sposób jednoznaczny z wyżej powołanych przepisów Ogólnych Warunków Leasingu, w przypadku niedokonania zwrotu przedmiotów leasingu przez korzystającego w miejscu i czasie wskazanym przez finansującego, powódka była w pełni uprawniona do skorzystania z usług firmy windykacyjnej w celu odzyskania przedmiotów stanowiących jej własność, a obowiązkiem leasingobiorcy było w takiej sytuacji poniesienie kosztów związanych z odbiorem przedmiotów leasingu.

Jeśli chodzi natomiast o obciążenie pozwanych przez (...) sp. z o.o. w W. karą umowną za niezwrócenie przedmiotów leasingu w terminie i miejscu wskazanym przez finansującego, to postępowanie powódki w tym zakresie również uznać należało za uzasadnione. Jak wynikało bowiem z treści

§ 15 ust. 1f tiret 1 (...) z tytułu niewykonania przez korzystającego obowiązków niepieniężnych z umowy leasingu finansujący ma prawo obciążyć korzystającego karą umowną w wysokości 2% ceny netto nabycia przedmiotów leasingu przez finansującego od dostawcy za każdy rozpoczęty dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotów leasingu po wygaśnięciu umowy, jej wypowiedzeniu lub rozwiązaniu przed upływem podstawowego okresu umowy.

Cena nabycia przedmiotów leasingu netto wynosiła 92.730,69 złotych. 2% z tej kwoty wynosiło 1.854,61 złotych (wysokość kary umownej za jeden dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotów leasingu). Korzystający winien był zwrócić przedmioty leasingu w terminie do dnia 02 sierpnia 2012 roku, zatem od dnia

03 sierpnia 2012 roku pozostawał w opóźnieniu w zakresie obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu na rzecz powódki. Przedmiot leasingu został odebrany od I. K. (1) w dniu 07 listopada 2012 roku, zatem liczba dni opóźnienia, za które powódce należna była kara umowna, wyniosła 97 dni, stąd wysokość kary winna była wynieść 179.897,17 złotych. Podkreślić należało, że wysokość kary została przez powódkę ograniczona do kwoty jedynie 7.616,89 złotych.

Jak słusznie podniósł pełnomocnik strony powodowej niezwrócenie przedmiotów leasingu przez korzystającego w terminie i miejscu wskazanym przez finansującego po rozwiązaniu umowy leasingu bez wątpienia zakwalifikować należało jako nienależyte wykonanie zobowiązania niepieniężnego wynikającego z umowy leasingu. Strony w umowie uzgodniły sposób naprawienia szkody wynikłej z nienależytego wykonania wynikającego z niej zobowiązania, poprzez

zapłatę kary umownej, a nadto wskazały sposób jej wyliczenia. Finansujący był więc w pełni uprawniony do jej naliczenia w wysokości znacznie wyższej niż kwota dochodzona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu. Powódka domagała się bowiem zasądzenia kary umownej w wysokości 7.616,89 złotych, co stanowiło jedynie niewielki ułamek (ok. 4%) kwoty wynikającej z umowy leasingu, a której to kwoty strona powodowa mogłaby się faktycznie domagać od pozwanych.

Odnośnie do twierdzeń strony pozwanej co do umowy warunkowego przejęcia praw i obowiązków z dnia 28 stycznia 2011 roku, podzielić należało w tym zakresie pogląd pełnomocnika powódki wyrażony w odpowiedzi na zarzuty pozwanych z dnia 25 października 2013 roku, zgodnie z którym skierowanie do warunkowo korzystającego zawiadomienia o wejściu w prawa i obowiązki korzystającego wynikające z umowy leasingu było jedynie uprawnieniem, nie zaś obowiązkiem finansującego. Zatem, w razie nieskorzystania przez powódkę ze wskazanego uprawnienia, nie mogło dojść do wstąpienia w prawa i obowiązki korzystającego (I. K. (1)) przez korzystającego warunkowo (M. K. (1)). Zgodnie z umową warunkową przejęcia praw i obowiązków z dnia 28 stycznia 2011 roku, do przejęcia praw i obowiązków korzystającego przez korzystającego warunkowo, mogło dojść w sytuacji, w której korzystający będzie zalegał z zapłatą co najmniej dwóch rat leasingowych i pomimo pisemnego wezwania do zapłaty nie ureguluje należności w wyznaczonym w wezwaniu terminie. Podkreślić jednak należało, że przejęcie praw i obowiązków korzystającego, o którym mowa powyżej, nie następowało automatycznie wskutek zaistnienia ww. okoliczności, zaś dla jego nastąpienia wymagane było dokonanie przez finansującego zawiadomienia o wejściu w prawa i obowiązki przez korzystającego warunkowo, którym w tym wypadku był jeden z poręczycieli weksla M. K. (1). Zważyć należało, że w niniejszej sprawie powódka nie skorzystała z uprawnienia, o którym mowa w § 2 ww. umowy warunkowej przejęcia praw i obowiązków z dnia 28 stycznia 2011 roku.

W ocenie Sądu za zupełnie bezpodstawne uznać należało również twierdzenia strony pozwanej dotyczące braku wykonania zobowiązania przez powódkę zgodnie z jego treścią, celem oraz zwyczajami, poprzez zaniechanie współpracy z dłużnikami w tym zakresie. Wręcz przeciwnie, jak słusznie wskazał pełnomocnik powódki, to pozwany zarzucić należało brak współpracy i nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umowy leasingu łączącej strony. Zważyć bowiem należało, że właśnie na skutek zachowania dłużniczki I. K. (1), polegającego na braku płatności rat leasingowych, a następnie na niedokonaniu w terminie zwrotu przedmiotu leasingu, pojawiła się konieczność wypełnienia przez powódkę weksla in blanco, co do którego poręczycielami byli pozwani.

Odnosząc się do twierdzenia pozwanych, jakoby weksel złożony przez stronę powodową do akt niniejszej sprawy nie był wekslem zabezpieczającym zobowiązanie wynikające z umowy leasingu nr (...) z dnia 28 stycznia 2011 roku, do którego strony zawarły deklarację wekslową nr (...), stwierdzić należy, że było ono nieuzasadnione i nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wskazać w tej kwestii należało, że weksel złożony przez stronę powodową wraz z pozwem był jedynym wekslem wystawionym i złożonym powódce przez I. K. (1) i poręczonym przez K. K., M. K. (2) i M. K. (1). Fakt ten został potwierdzony przez pozwanego M. K. (1) podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 20 marca 2014 roku

(k. 223-224); potwierdził on jednocześnie, że jest to ten weksel, którego kopia znajduje się w aktach niniejszej sprawy. Pozwany M. K. (1) potwierdził ww. okoliczności po okazaniu mu na rozprawie w dniu 20 marca 2014 roku oryginału weksla.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również zarzuty pozwanych dotyczące niepoprawnego wypełnienia weksla przez powódkę w zakresie daty jego płatności. Twierdzenia powyższe, zamieszczone przez pełnomocnika pozwanych w piśmie z dnia 05 grudnia 2013 roku, nie znajdowały bowiem żadnego potwierdzenia w dokumentach znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy. Zarówno z treści samego weksla, jak i z treści pism wysłanych do wystawcy weksla oraz jego poręczycieli, zawierających wezwanie do jego wykupu z dnia 17 kwietnia 2013 roku oraz z dnia 03 czerwca 2013 roku, wynikało jasno, że błąd w zakresie daty płatności weksla zawarty był jedynie w pismach dnia 17 kwietnia 2013 roku, nie zaś w treści samego weksla. Powódka, wskutek ustalenia pomyłki w treści pism, skierowała do poręczycieli oraz do wystawcy weksla kolejne pisma datowane na dzień 03 czerwca 2013 roku, w których poinformowała o zaistniałej omyłce, wskazując jednocześnie prawidłowy termin wykupu weksla. W ocenie Sądu nie sposób uznać za logiczne i wynikające z treści powołanych pism, wnioski i twierdzenia pełnomocnika pozwanych,

jakoby weksel wypełniony przez powódkę istotnie zawierał błędną datę płatności i w związku z tym faktem powódka dokonała uzupełnienia kolejnego weksla złożonego przez pozwanych, opatrując go już prawidłową datą płatności.

Powódka wypełniła weksel na łączną kwotę 33.871,25 złotych, stanowiącą sumę wyżej opisanych należności, tj.

- kwota 8.849,81 złotych z tytułu zaległych rat leasingowych,
- kwota 11.484,52 złotych z tytułu dyskonta pozostałego do zapłaty po rozliczeniu przyszłych rat leasingowych,
- kwota 3.920,03 złotych z tytułu odsetek,
- kwota 2.000,00 złotych z tytułu poniesionych przez powódkę kosztów windykacji oraz
- kwota 7.616,89 złotych z tytułu kary umownej.

W ocenie Sądu weksel został uzupełniony zgodnie z upoważnieniem zawartym w deklaracji wekslowej. Powódka miała prawo wypełnić weksel in blanco, albowiem korzystający nie wywiązywał się z warunków umowy zawartej między stronami, czym spowodował konieczność jej rozwiązania przez powódkę w trybie natychmiastowym. Zważyć ponadto należało, że wysokość kwoty, na którą został wypełniony weksel wynikała z postanowień umowy oraz jej załączników w postaci Ogólnych Warunków Leasingu oraz Harmonogramu spłat, a także Tabeli Opłat i Prowizji.

Sąd zważył, że pozwani nie wykazali w toku niniejszego postępowania, że kwota, na którą został wypełniony weksel została w jakikolwiek sposób przez stronę powodową zawyżona. Należało zatem uznać, że roszczenie powódki z weksla zasługiwało na uwzględnienie, stąd na podstawie art. 496 k.p.c. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w całości utrzymano w mocy.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanych.

17.04.2014 r.